

Bilag 2.

Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser.

København, den 28. Marts 1946.

Til Landstingets Udvalg vedrørende Forslag til Lov om Overførelse af Kredit- og Hypotekforeningslaan til Serier eller Afdelinger med lavere Rentefod.

I Anledning af det af Regeringen fremsatte Forslag til Lov om Overførelse af Kredit- og Hypotekforeningslaan til Serier eller Afdelinger med lavere Rentefod skal Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at Sparekasserne kun med den største Betænkelse ser paa en Forlængelse endstige en Udvidelse af den paa dette Omraade gældende Lovgivning.

Lov Nr. 354 af 26. August 1941 med senere Ændringer, som er opretholdt ved Lov Nr. 295 af 22. Juni 1945, der dog kun omfatter Kreditforeningslaan, har gennem den derved foranledigede voldsomme Tilvækst i Udtrækningernes Omfang betydet en haard Belastning for Sparekasserne, forringet deres Indtjeningsevne og vanskeliggjort dem deres Dispositioner.

Den gennem alt for lang Tid bestaaende Usikkerhed med Hensyn til Pengeforholdenes Ordning og den fremtidige Rentefod har navnlig haft den uheldige, men naturlige Følge, at de Sparere, der er henvist til at leve af deres Renter, og for hvem Udtrækningerne betyder en følelig Nedgang i deres allerede som Følge af Dyrtiden knapt tilmaalte Indtægter, i Stedet for at genanbringe deres Penge til en lavere Forrentning, foretrækker at bevare dem likvide i Haab om gunstigere Anbringelsesmuligheder senere. Disse Udtrækningspenge søger naturligt til Sparekasserne, for hvem det har vist sig særdeles vanskeligt at holde Udtrækningspengene borte, hvad der har været en af Aarsagerne til den stærke Stigning i Indskudskapitalen.

Dette Forhold virker særligt uheldigt og byrdefuldt paa et Tidspunkt, hvor Sparekasserne ogsaa direkte rammes af de store Obligationsudtrækninger, og hvor de tilmed, uden at Begrundelsen herfor synes indlysende rigtig, er undergivet de i midlertidig Lov Nr. 344 af 8. Juli 1943 foreskrevne strenge Likviditetsregler og f. Eks. er afskaaret fra at foretage Anbringelse i 5-aarige Statsobligationer.

Alt dette bidrager til at gøre det vanskeligt for Sparekasserne at fortsætte de Bestræbelser, som de under hele Krigen har sat alle Kræfter ind paa, at opretholde en rimelig Rente til Sparerne, og det skader derfor Spareresagen.

Den heromhandlede Lovgivning, som i sig selv er et ensidigt Indgreb i en bestaaende Retstilstand, bør derfor efter vor Formening ikke forlænges længere. En saadan Særlovgivnings Fortsættelse virker i øvrigt urimeligere, jo længere den varer. Dette viser sig f. Eks. i de gentagne Konverteringer for det samme Laan, der fremkalder en Situation, som intet har med sunde Laaneforhold at gøre, naar man tager i Betragtning, at den anden Part, som endda er den, som er haardest ramt af den økonomiske Udvikling, er værgeløs. Det maa i denne Forbindelse ikke overses, at ogsaa de normale Retsregler paa dette Omraade gør det muligt at konvertere, hvis Renteniveauet i Fremtiden varigt bliver saaledes, at en Konvertering fortsat er fordelagtig for Laantageren.